

Những nén nhang cho học trò tôi !

Tôi được tin Kim-Hải đã qua đời một cách đột ngột qua bài viết “ Về trời trên đôi cánh nhạc “ của Đáo hữu Thức đăng trong trang web liên trường Pleiku. Tôi lặng người ngơ ngàng trước cái phù du nay còn mai mất !

Ít lâu nay tôi đang tìm cách để đưa tiếng hát em đến với những bạn bè cũ và những người đã ở Pleiku nay đang ở hải ngoại. Sự sắp xếp chưa đi đến đâu thì giờ đây em đã vĩnh viễn lìa bỏ cuộc đời !

Từ khi sống xa Pleiku tôi thường thăm hỏi tin tức về thành phố núi, về đổi thay của những ngôi trường cũng như tin tức về những học trò xưa. Những năm sau này tôi biết được giọng hát của Kim-Hải và giọng ngâm của Lan-Hương, cũng một học sinh Phạm Hồng Thái trước 75, đang được những người Pleiku yêu thích.

Lan-Hương thì tôi còn nhớ rõ, năng khiếu về văn nghệ em đã biểu lộ ngay khi còn ở dưới mái trường. Tôi nhớ đã ký giấy tuyên dương thành tích em trong bộ môn thơ ngày Trại truyền thống học đường PHT năm 74 khi em đang học lớp 11A niên khoá 73-74. Hiện nay CD ngâm thơ của em đang được phổ biến trong nước, một số bài cũng đang có trong website liên trường Pleiku trang Phạm Hồng Thái.

Kim-Hải thì tôi chỉ biết được là em học lớp 8 niên khoá 74-75 hình như là em gái của Kim-Sang lớp 12A mà tôi có dạy Lý Hoá.

Đây là tin buồn thứ tư tôi nhận được từ ít lâu nay, mới đây là Đặng xuân Ninh 11B Trung-học Pleiku. Em đang làm video kỷ niệm hình ảnh bạn bè và đột ngột bỏ đi không một lời từ giã. Cách đây gần 4 tháng Phạm phú Anh lớp 10 Phạm Hồng Thái 74-75 cũng đã ra đi vĩnh viễn ở tuổi đời chưa quá 55. Cuối năm vừa qua là Hiền 12B PHT 74-75 cũng đã qua đời sau cả năm trời chống chọi với một căn bệnh khác nghiệt.

Năm 72, vừa bước vào một lớp học của trường Minh-Đức cả lớp tranh nhau nói lao xao “thầy ơi Học chết rồi ! “ , “ pháo nổ trúng hố cá nhân của Học thầy ơi “. Tôi đứng im 2 hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài. Học là một học trò dưới trung bình, em ngồi cuối lớp. Tôi đã cố gắng giúp em nhưng cũng không làm gì hơn được vì em đã mất căn bản trong tất cả các môn học do đó đã phải nhập ngũ sớm. Học là người học trò đầu tiên của tôi mất đi trong cuộc chiến sau đó còn thêm một số em khác nữa !

Đất nước đã thanh bình, chiến tranh đã không còn nữa để cướp đi các em học sinh của tôi ở lứa tuổi mười tám, đôi mươi nhưng sao định mệnh cay nghiệt nào nay đem các em đi khi tuổi đời các em chỉ mới trên dưới năm chục !? Vẫn biết đời chỉ là cõi tạm nhưng các em đã ra đi quá sớm để những người thương yêu các em còn đang ở lại nhớ tiếc khôn nguôi.

Bài viết này như những nén nhang cho Hải, cho Ninh, cho Anh, cho Hiền của một người thầy cũ, như một lời chia xẻ niềm đau đến với tất cả những người đang vô cùng thương tiếc các em.

Gs Nguyễn Đăng Dự

Tháng 9 năm 2009, Québec (Canada)